

HỒI THỨ TÁM MƯƠI HAI

GIỮA RỪNG HOANG LOẾ ÁNH ĐÈN XANH

Công Dã Càn khẽ háng giọng nói:

- Thừa công tử! Tự cổ chí kim, những người làm nên sự nghiệp lớn lao đều không câu nệ tiểu tiết. Đã là bậc đại anh hùng, đại hào kiệt thì phải đạp tung bức thành "tình ái" ngăn trở tiền đồ...

Bao Bất Động cũng nói luôn:

- Một khi khôi phục lại được nước Đại Yên, Công tử lên ngôi chúa tể một nước trung hưng thì tam cung lục viện thiếu chi và không còn là một chuyện đáng nói nữa. Khi đó công chúa nước Tây Hạ sẽ lên ngôi chánh cung nương nương còn vị biểu muội họ Vương sẽ được phong làm Tây cung nương nương thế là xong hết.

Bao Bất Động thường ngày chỉ ưa bài xích thuyết của người khác. Bây giờ là lúc thương nghị đại sự, gã thay đổi hẳn thái độ và nói toàn những lời hợp đạo lý, chứ không cãi bướng nữa.

Mộ Dung Phục gật đầu. Chàng lẩm bẩm:

- Phụ thân ta suốt đời căn dặn ta rằng: Trừ việc trung hưng nước Đại Yên, thiên hạ tuyệt không còn gì là đại sự nữa. Đã nghĩ đến việc phục hưng nghiệp lớn thì có khi con phải giết cha, anh giết em, hay cắt đứt mối dây thân ái giữa nghĩa bạn bè. Tình yêu trai gái còn để vào lòng làm chi cho bận. Và lại Vương Ngọc Yến tuy đối với ta một mối thâm tình, còn ta trước sau chỉ coi nàng như một cô em gái chớ có gì chung tình với nàng đâu. Sau này đại sự thành rồi, mình sẽ đặt nàng vào ngôi phi tần gia tâm sủng ái một chút là xong hết.

Y trầm ngâm một lúc rồi không để ý gì đến Vương Ngọc Yến nữa quay ra nói với bọn thuộc hạ:

- Các vị nói rất có lý. Đây quả là một cơ hội hiếm có để ta mưu đồ cuộc khôi phục nước Đại Yên. Có điều đã là bậc đại trượng phu thì không thể thất tín được. Ta đã hứa với Dịch Nhất Thanh đưa bức bản vẽ này qua Cái bang thì ta vẫn phải làm cho trọn lời hứa.

Đặng Bách Xuyên nói:

- Đúng thế! Đừng nói Cái bang không có một nhân vật nào theo kịp công tử, mà dù họ có người kinh địch với mình đi nữa, thì chúng ta cũng không nên giấu diếm bản vẽ, làm một việc đê hèn vô liêm sỉ như vậy được.

Phong Ba ác nói:

- Dĩ nhiên là thế. Đại ca nhị ca tùy tùng công tử qua Tây Hạ cầu thân, tam ca cùng tiểu đệ đem bản vẽ qua Cái bang. Từ nay đến ngày trung thu tháng tám sang năm còn gần một năm nữa. Bọn họ có lựa người ứng tuyển cũng còn kịp chán, không thể trách bọn ta đã chiếm hết phần tiện nghi của họ.

Mộ Dung Phục nói:

- Chúng ta làm việc phải quang minh lỗi lạc. Bây giờ chính ta thân hành đem bức bản văn này đưa tay cho chưởng lão Cái bang rồi sẽ đi Tây Hạ.

Đặng Bách Xuyên vỗ tay reo lên:

- Công tử nói vậy thật hợp ý tại hạ. Chúng ta không nên để người khác dị nghị sau lưng mình một câu nào.

Công Dã Càn, Bao Bất Động, Phong Ba ác cũng gật đầu khen phải.

Nên biết rằng bọn này đều là những tay anh hùng hảo hán, dù họ coi việc trung hưng nghiệp lớn là một công cuộc cực kỳ quan trọng nhưng bất luận là hành vi nào có tính cách lén lút, hoặc tranh cướp tiện nghi của người khác thì nhất định họ không chịu làm. Bọn Bao Bất Động đào huyệt an táng hai tử thi người Cái bang. Họ lấy trên lưng mỗi tử thi một cái bao vải, đặt lên phân mộ để làm dấu ghi nhận.

Mộ Dung Phục gọi Vương Ngọc Yến lại nói:

- Biểu muội ơi! Hai người đệ tử Cái bang này chết về tay kẻ khác mà có liên quan đến một việc lớn. Ta cần phải thân hành qua Tổng đà Cái bang và cũng tiện đường đưa biểu muội về Mạn đà sơn trang.

Wương Ngọc Yến vừa nghe đến bốn chữ "Mạn đà sơn trang" đã giật mình kinh hãi. Nàng ấp úng nói:

- Biểu muội... Biểu muội không về nhà đâu...! Mẫu thân biểu muội tất giết chết không tha.

Mộ Dung Phục nói:

- Cô mẫu tuy tính tình nóng nảy nhưng dưới gối người chỉ có mình biểu muội là con. Có lý đâu người lại hạ sát biểu muội được? Nhiều lắm là người trách mắng mấy câu mà thôi.

Wương Ngọc Yến nói:

- Không... không...! Biểu muội không về nhà đâu, biểu muội theo biểu huynh đi Cái bang.

Mộ Dung Phục đã quyết ý đi Tây Hạ cầu thân, nhưng trong lòng khó nghĩ đối với Vương Ngọc Yến. Y nhủ thầm:

- Ta hãy tạm thời cho nàng đi theo rồi sẽ liệu.

Nghĩ vậy, y liền nói:

- Thôi đành thế này vậy. Biểu muội là một cô gái nhỏ tuổi mà đi theo chúng ta xuất đầu lộ diện trên chốn giang hồ thật có nhiều điều bất tiện. Nếu biểu muội không muốn về Mạn đà sơn trang thì về Yến tử ở bên nhà ta tạm trú. Xong việc rồi ta quay về với biểu muội được không?

Wương Ngọc Yến hai má ửng hồng, nàng mừng thầm trong bụng. Cái nguyện vọng tuyệt đối của nàng là được kết duyên đôi lứa với biểu ca rồi cùng ở Yến tử ở! Bây giờ nàng nghe Mộ Dung Phục bảo mình về Yến tử ở, tuy chưa công khai cầu hôn, nhưng sự tình đã rõ ràng lắm rồi.

Nàng không nói gì chỉ cúi đầu xuống. Khoé mắt lộ ra những tia sáng khác thường.

Đặng Bách Xuyên cùng Công Dã Càn đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy chuyện lừa gạt một vị cô nương ngây thơ chất phác thì trong lòng không khỏi áy náy. Bỗng nghe đánh "bốp" một tiếng. Phong Ba ác đã tự tát vào mặt mình một cái.

Vương Ngọc Yến ngoảnh đầu lại thì thấy má bên phải Phong Ba ác sung húp lên thì lấy làm lạ hỏi:

- Phong tứ ca! Tứ ca làm sao thế?

Phong Ba ác đáp:

- Một con muỗi đậu vào mặt hút máu nên tiểu huynh đập chết nó.

Cả đoàn sáu người lên đường, ngày đi đêm nghỉ nhắm về phía Nam mà tiến.

Vương Ngọc Yến nghĩ đến biểu ca công nhiên đem mình về nhà ở thì nàng sung sướng vô cùng, không sao dấu được nỗi vui mừng để lộ ra ngoài mặt.

Tuy nàng biết Mộ Dung Phục cùng Đặng Bách Xuyên đối với mình có điều khác lạ, nhưng nàng hãy còn ngây thơ, chưa có cơ tâm, nên chẳng nghi ngờ chút nào. Một hôm, sáu người mải miết cuộc hành trình, thành thử lỡ độ đường không tìm được chỗ ngủ. Mỗi lúc trời một tối đen, đường rừng càng đi càng thấy cỏ rậm cùng cây cối um tùm.

Phong Ba ác bực mình chửi tục:

- Mẹ kiếp! Chỉ sợ chúng mình đi lầm đường. Phía trước đường lối ngoằn ngoèo khó lòng rẽ cho đúng phương hướng.

Đặng Bách Xuyên nghĩ thầm:

- Chúng mình đi suốt đêm cũng chẳng có chi là khó nhọc, chỉ lo cho Vương Ngọc Yến mà thôi.

Y nghĩ vậy liền nói:

- Chúng ta hãy tìm vào một chỗ sơn động hoặc một toà phá miếu tạm trú đêm nay.

Bao Bất Đồng nói:

- Phải đó! Cần tìm một chỗ đun nước cho Vương cô nương uống trà và rửa mặt. Năm người đã quyết ý sang Tây Hạ cầu thân, dọc đường lại ra điều trông nom Vương Ngọc Yến.

Vương Ngọc Yến có biết đâu rằng trong lòng bọn họ rất băn khoăn. Nàng chỉ nghĩ đến việc biểu ca cùng mình sánh duyên cầm sắt đã xong một nửa và cho rằng mấy người này thị phụng lang quân, một vị chúa ^^ tương lai, dĩ nhiên họ đối với mình phải đặc biệt tôn kính. Nỗi vui mừng càng lộ ra ngoài mặt.

Phong Ba ác rảo bước đi lên trước tìm chỗ trú chân để chờ cho đến sáng. Nhưng càng đi sâu vào rừng đường sá càng gặp ghềnh hiểm trở. Chỗ nào cũng chỉ thấy ngổn ngang những tảng đá tai mèo, mà chẳng thấy một dòng suối, một khe nước nào hết. Đối với gã thì bất luận chỗ nào cũng nằm ngủ ngáy o o được. Nhưng tìm được một chỗ cho Vương Ngọc Yến thì thật là khó khăn.

Gã đi luôn một mạch mấy dặm đường rồi nghĩ thầm:

- Địa thế nơi đây cực kỳ hiểm ác không lam chương nặng nề thì cũng nhiều rắn rết cực độc. Chi bằng quay trở lại là hơn.

Gã vừa ngẫm nghĩ vừa chuyển qua một chỗ sườn con, bỗng thấy mé hữu hang núi có ánh đèn le lói.

Phong Ba ác cả mừng quay lại gọi to:

- Bên này có nhà ở!

Bọn Mộ Dung Phục theo tiếng gọi chạy đến.

Công Dã Càn cả mừng nói:

- Xem chừng đây chỉ là túp nhà sần bần hay nhà điền tốt. Nhưng thế này cũng đủ chỗ cho Vương cô nương yên nghỉ một đêm.

Sáu người trông về phía có ánh đèn chạy thật mau. ánh đèn này còn cách rất xa, chạy khá lâu mà vẫn chỉ thấy nó lập loè trước mắt chứ không thấy rõ nóc nhà.

Phong Ba ác lại lảm bảm chửi tục:

- Mẹ kiếp! Chỗ đèn kia dường như là một tà môn.

Đột nhiên Đặng Bách Xuyên khế quát lên:

- Dừng lại đã! Công tử! Công tử thử nhìn coi ánh lửa xanh biếc kia!

Mộ Dung Phục ngưng thần quả nhiên trong ngọn đèn đó phát ra một ánh sáng khác thường.

Trừ Vương Ngọc Yến, bọn này đều bôn tẩu giang hồ đã nhiều và đều là những tay bộ hành rất giỏi. Họ đều gia tăng cước lực đi về phía ngọn đèn. Đi chừng được hơn nửa dặm nữa thì trông đã rõ.

Bao Bất Đồng cất tiếng quát lên:

- Bọn tà ma ngoại đạo tụ tập nơi đây!

Kể võ công và cơ trí năm người, thì bất luận gặp một bang phái nào trên chốn giang hồ, họ cũng tuyệt không sợ hãi gì. Nhưng họ nghĩ ngay bữa nay cùng đi với Vương Ngọc Yến thì không nên gây sự là hơn.

Bao Bất Đồng cùng Phong Ba ác lâu nay không giao đấu với ai. Tuy hai gã ngựa chân ngựa tay chỉ muốn động thủ, nhưng cũng phải kiềm chế lại.

Phong Ba ác nói:

- Bữa nay đi suốt ngày đã thấy mệt. Địa phương này xem chừng không tốt, quay trở lại là hơn.

Mộ Dung Phục mỉm cười nghĩ thầm:

- Phong tứ ca bữa nay đã đổi tâm tính. Thật là hay quá!

Y nghĩ vậy, liền nói:

- Biểu muội! Chỗ đó không được yên tĩnh đâu. Chúng ta nên trở lại quách. Vương Ngọc Yến chẳng hiểu gì hết, nhưng nàng nghe biểu ca nói liền vui vẻ nghe theo. Sáu người quay gót trở lại. Vừa được mấy bước, bỗng nghe văng vẳng có tiếng người đưa lại:

- Các người đã biết đây là chỗ ngoại đạo tà ma tụ hội. Các người lại chưa thành được yêu ma quỷ quái, sao không vào đây góp mặt với chúng ta cho vui. Thanh âm này chọt lên cao chọt xuống thấp, có lúc dứt từng khúc ^^ vào tai khiến cho người nghe rất khó chịu. Nhưng ai nấy đều nghe rõ từng tiếng. Mộ Dung Phục kêu lên một tiếng. Y biết rằng câu Bao Bất Đồng vừa nói: "... Bọn tà ma ngoại đạo tụ họp nơi đây" đã lọt vào tai chúng cả. Mấy câu đối phương vừa nói nghe thanh âm cũng dư biết họ là người nội lực rất thâm hậu, nhưng chưa chắc đã vào hạng cao thủ bậc nhất.

Mộ Dung Phục phất tay áo một cái nói:

- Chúng ta không đủ thì giờ dây dưa với họ, họ nói gì cũng mặc, chúng mình đi thôi. Đoạn ung dung quay về đường cũ, không ra chiêu mả miết mà cũng không ra dáng trùng trùng.

Thanh âm vừa rồi lại nói:

- Quân tiểu súc sinh kia! Miệng còn giở giọng ngông cuồng, bây giờ thấy ta đuổi theo lại cúp đuôi chạy trốn ư? Bọn mi muốn trốn chạy thì phải đến quỳ xuống lạy lão tổ tôn ba lạy rồi lão tổ tôn cho đi.

Phong Ba ác không nhịn được nữa, liền dừng bước lại khẽ nói:

- Công tử! Để tại hạ cho quân cường đồ này một bài học.

Mộ Dung Phục lắc đầu nói:

- Họ đã không biết mình là ai. Thôi mặc kệ họ!

Phong Ba ác vâng lời.

Sáu người đi được hơn chục bước nữa thì thanh âm kia vọng lại:

- Những gã đàn ông muốn trốn đi lão tổ cũng ưng cho nhưng còn con gà mái kia thì phải lưu lại để bầu bạn với lão tổ tôn đây giả ^^ nghe!

Mọi người thấy đối phương dám buông lời ô nhục Vương Ngọc Yến, ai nấy giận tái mặt, dừng bước rồi xoay mình lại.

Thanh âm kia lại nói:

- Sao? Các người đưa con nhỏ đó lại đây thì lão tổ tôn...

Y vừa nói đến chữ "tôn" thì Đặng Bách Xuyên đề hai tử huyết đan liền quát lên:

- Này "tôn"!

Chữ "tôn" ở miệng Đặng Bách Xuyên thốt ra hoà lẫn với chữ "tôn" của đối phương vang động cả hang núi. Trong tai mọi người vang lên những tiếng vo vo. Bỗng một tiếng rú thê thảm từ trong chỗ đèn xanh vọng ra. Giữa lúc canh khuya đêm vắng, dư âm tiếng "tôn" của Đặng Bách Xuyên chưa dứt thì lại

lẫn với tiếng rú thê thảm khiến người nghe phải ớn da gà. Đặng Bách Xuyên vận động nội lực tuyệt cao quát lên. Sức rung động làm cho đối phương bị thương. Cứ nghe tiếng rú thì đủ hiểu gã bị thương khá nặng, không chừng đến chết cũng nên.

Tiếng rú chưa dứt, bỗng nghe đánh "vèo" một tiếng, một mũi hoả tiễn xanh lè bắn lên không nổ "đùng" một tiếng, ánh lửa màu biếc thẫm loé sáng nửa vòm trời.

Phong Ba ác:

- Trời không chịu đất thì đất cũng chẳng chịu trời. Ta phải quét sạch sào huyệt loài yêu quái này rồi sẽ bàn.

Mộ Dung Phục gật đầu nói:

- Chúng ta nhường họ một bước tưởng là để cho êm chuyện. Bây giờ đã hành động thì phải làm cho đến nơi.

Sáu người chạy thẳng đến chỗ phát ra ánh lửa xanh lè.

Vương Ngọc Yến đối với những môn võ học tất cả các phái thiên hạ chẳng mấy môn là nàng không biết, nhưng về nội lực thì nàng hẳn còn rất ^^ nhất là về sự ứng biến lúc lâm địch thì nàng chưa có một chút kinh nghiệm nào.

Mộ Dung Phục sợ nàng vì kinh hãi mà xảy ra sự bất trắc, y liền bước thong thả lại đi sát bên mình nàng.

Dưới làn ánh sáng xanh lờ mờ bỗng nghe tiếng sát phạt om xòm. Phong Ba ác cùng Bao Bất Động đã cùng người động thủ. Tiếp theo có ba bóng người xẹt tới phóng luôn ra ba chưởng đụng vào vách núi rõ ràng không trúng hai gã Bao, Phong. Mộ Dung Phục chạy tới dưới ngọn đèn lửa xanh lè đã thấy Đặng Bách Xuyên cùng Công Dã Càn đứng lên một cái đỉnh đồng xanh rất lớn, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng. Trong đỉnh đồng một luồng khói bốc thẳng lên không nhỏ như sợi dây mà nhanh như tên bắn.

Vương Ngọc Yến nói:

- Đây là phái Tang Thổ Công ở động Bích Lân đất Xuyên Tây.

Đặng Bách Xuyên nói:

- Cô nương quả nhiên là một người hiểu rộng biết nhiều.

Bao Bất Động quay lại cãi:

- Sao cô nương lại biết? Kiểu đốt khói này là một cách báo tin đã có từ mấy ngàn năm trước. Chưa chắc đã phải là phái Tang Thổ Công động Bích Lân ở Xuyên Tây... Gã chưa dứt lời, Công Dã Càn trở một chân cái đỉnh đồng có ý bảo gã hãy coi đó. Bao Bất Động cúi xuống bập lửa lên soi thì thấy chân đỉnh có khắc chữ "Tang". Chữ này có những nét ngoằn ngoèo như hình mấy con rắn nhỏ và mấy con rết xếp thành. Gỉ đồng đã hoen ố, đúng là một cái đỉnh rất cổ.

Bao Bất Động biết rõ Vương Ngọc Yến nói đúng rồi, nhưng vẫn cãi chày cãi cối chơi, gã nói:

- Dù đây có là một cái đỉnh đồng của phái Tang Thổ Công ở Xuyên Tây đi nữa, nhưng biết đâu bọn chúng đã chẳng mượn đem về. Huống chi mười chiếc đỉnh cổ thì có đến chín chiếc là giả.

Nguyên phái Tang Thổ Công động Bích Lân ở Xuyên Tây là một dòng máu giống rợ Miêu. Hành vi của họ khác hẳn với nhân sĩ võ lâm ở Trung Nguyên. Họ chuyên về kỹ thuật dùng độc. Nhân sĩ giang hồ nghe đến tiếng họ là phải điên đầu. Có điều may mắn là bọn họ không tranh chấp với người đời, miễn là đừng ai xâm nhập địa giới núi Dao Sơn đất Xuyên Tây của họ, còn họ thì ít khi xâm phạm đến ai.

Giữa lúc đó Mộ Dung Phục đột nhiên nghe thấy bàn đến chuyện chiếc đỉnh đồng, thì trong lòng tự hỏi:

- Nơi đây cách đất Xuyên Tây rất xa, chẳng lẽ địa giới phái Tang Thổ Công rộng lớn đến thế ư?

Kể về võ công và thao lược thì bọn Mộ Dung Phục, Đặng Bách Xuyên dĩ nhiên chẳng sợ phái Tang Thổ Công hay gì gì đi nữa. Nhưng họ nghĩ rằng: mình vốn không thù không oán với bọn tà môn ngoại đạo này nên muốn tránh đi mà thôi, một là thắng họ cũng chẳng vẻ vang gì, hai là dây dưa đến họ càng thêm nhức đầu cho mình.

Công việc hiện nay mà bọn Mộ Dung Phục ngày mong đêm tưởng là khôi phục nghiệp cũ nước Đại Yên. Còn đi kết thù kết oán với hạng người ở tận nơi biên cương xa xôi là một điều vô vị.

Mộ Dung Phục trầm ngâm một lát lập xong chủ ý liền nói:

- Ta chẳng nên chần chờ ở lại chỗ thị phi này nữa mau sớm dời đi là hơn. Y nhìn thấy một lão già còn thoi thóp thờ nằm bên đỉnh đồng, mình mặc áo thầy tu ngắn, lưng thắt dây cỏ, mắt mở thao láo, vẻ mặt hần học trừng trừng nhìn mọi người. Dĩ nhiên lão là người vừa la gọi lúc nãy.

Mộ Dung Phục nhìn Bao Bất Đồng gật đầu rồi bữu môi liếc nhìn lão già đó. Bao Bất Đồng hiểu ý xoay tay nắm lấy cành trúc trên có buộc chiếc đèn toả ra ánh sáng xanh. Cả ngọn trúc lẫn ngọn đèn xanh đập vào ngực lão già đánh "chát" một tiếng. Ngọn đèn xanh tắt phục.

Vương Ngọc Yến la lên một tiếng kinh ngạc.

Công Dã Càn nói:

- Bụng dạ nhỏ hẹp đâu phải là người quân tử, không hạ độc thủ không thành bậc đại trượng phu! Làm thế này tức là giết người bịt miệng để khỏi lo về sau. Nói xong phóng chân ra đá đổ cái đỉnh đồng.

Mộ Dung Phục kéo tay Vương Ngọc Yến nhằm về phía tả chạy đi. Mới chạy được hơn mười trượng thì trong bóng tối bật lên hai tiếng "vù vù" một thanh đao một lưỡi kiếm từ trong bụi cỏ vung ra toé ánh vàng rực.

Mộ Dung Phục phát tay áo một cái dùng phép "Tá lực đả lực", lưỡi dao người mé tả chém vào đầu người mé hữu, còn mũi kiếm người mé hữu đâm vào ngực người mé tả. Trong một giây, Mộ Dung Phục đã hạ xong hai người đánh lên mình rồi tiếp tục đi luôn.

Công Dã Càn cất tiếng khen:

- Tuyệt kỹ của công tử thật vô cùng kỳ ảo!

Mộ Dung Phục tủm tủm cười bâng mình về phía trước phóng chưởng đánh ra trúng một địch nhân ở trước mặt xông tới. Gã này bị đá lăn xuống sườn núi. Tay trái Mộ Dung Phục lại phóng ra một chưởng. Một bên địch nhân khác dơ hai chưởng lên đỡ. Bỗng địch nhân la lên một tiếng "úi chao" rồi miệng phun máu tươi ra. Trong bóng tối Mộ Dung Phục đột nhiên thoáng ngửi thấy mùi tanh hôi theo chiều gió đưa đến xông thẳng vào mặt. Mộ Dung Phục vội phóng chưởng lên không để chống đỡ và đánh bật thứ ám khí không biết tên đó ra.

Lại một tiếng rú "Trời ơi!" vang lên. Rõ ràng địch nhân đã trúng phải thứ ám khí kịch độc chính ở tay mình phóng ra.

Trời tối đen như mực. Đột nhiên bọn Mộ Dung Phục bị hãm vào trùng vây mà không hiểu địch nhân nhiều hay ít.

Mộ Dung Phục thuận tay đánh chết luôn mấy người, nhưng y phát giác ra rằng càng những người sau võ công còn cao hơn một bậc. Lúc giết đến người thứ sáu, Mộ Dung Phục ngấm ngấm kinh hãi nghĩ bụng:

- Ba người đầu thuộc phái Tang Thổ Công ở Xuyên Tây còn ba người sau thì võ công rõ ràng thuộc ba phái khác nhau. Như vậy những kẻ thù mình ngày càng nhiều, thiệt là bất lợi cho mình!

Bỗng thấy Đặng Bách Xuyên la lên:

- Chúng ta phải sát cánh vào nhau mà đi về ngã Thính Hương tiểu trúc. Nguyên Thính Hương Tiểu trúc là một trang trại ở mé Tây trong Yến tử ổ của nhà Mộ Dung. Thính Hương tiểu trúc đã ở nơi đó làm chỗ ở cho ả thị tỳ tên gọi A Châu. Đặng Bách Xuyên kêu hội đi về Thính Hương tiểu trúc là có ý nhắc mọi người chạy qua mé Tây để tránh địch nhân khỏi biết mà qua mé Tây ngăn trở. Mộ Dung Phục vừa nghe đã hiểu ý ngay, nhưng lúc đó bốn bề tối đen như mực, không một ánh sao, khó lòng phân biệt được phương hướng chẳng biết mé Tây ở ngã nào. Y ngưng thần một chút thì nghe thấy chưởng phong của Đặng Bách Xuyên phóng ra mé hữu vang lên hai tiếng trầm trọng. Y liền kéo Vương Ngọc Yến lùi lại ba bước để đi gần lại Đặng Bách Xuyên.

Hai tiếng véo véo lại vang lên Đặng Bách Xuyên đánh hai chưởng nữa về phía địch nhân. Cứ nghe tiếng chưởng cũng đủ rõ địch nhân không phải tay vừa. Đặng Bách Xuyên ngưng tụ chân khí quát lên một tiếng. Mộ Dung Phục biết ngay là y ra chiêu "Thạch phá thiên kinh" và chắc đối phương khó lòng tránh nổi.

Quả nhiên người kia rú lên một tiếng kinh hồn, tiếng rú dần dần xuống thấp tựa hồ như người đã rớt xuống đáy hang.

Tiếp theo lại thấy một tảng đá lớn chuyển động, cành cây gãy rãng rác. Mộ Dung Phục kinh hãi lắm lắm:

- Người này sến chân rớt xuống vực sâu rồi! Minh vừa mới ở dưới ánh đèn xanh nào có thấy khe hang gì đâu. May mà Đặng Bách Xuyên đánh hất một người xuống vực sâu, không thì trong lúc tối đen này bọn mình chạy miết không để ý, biết đâu chẳng bị rớt xuống hang sâu muôn trượng.

Giữa lúc ấy mé tả có tiếng vọng lại:

- Cao nhân ở phương nào đó mà dám đến nhiều loạn cuộc Vạn Tiên Đại Hội? Thiệt không coi chân nhân ba mươi sáu động và quần tiên bảy mươi hai đảo về đâu cả. Mộ Dung Phục cùng bọn Đặng Bách Xuyên đều la lên một tiếng kinh ngạc vì họ đã nghe tiếng chân nhân ba mươi sáu động cùng quần tiên bảy mươi hai đảo. Nhưng đã gọi là chân nhân, chân tiên... thì không thuộc môn phái nào mà cũng không đi hội họp với bất luận bàng môn tả đạo nào bao giờ.

Bọn người này có kẻ hơn người kém, nhân phẩm cũng có kẻ lành người dữ. Họ đi đâu hay hành động gì cũng chỉ có một mình. Đã không cùng một thanh khí mối giao kết không thân thiện được. Khách giang hồ trước nay có trọng vọng gì mấy bọn này đâu? Ai nấy chỉ biết rằng hoặc họ ở tản mác trong những hải đảo vùng Đông hải, Hoàng hải, cũng có người ẩn cư ở trong chốn thâm sơn dã cốc Côn Luân. Ít lâu nay những hạng người này lại càng mai danh ẩn tích không hành động gì cả, nên chẳng ai để ý đến. Ngờ đâu họ lại tụ tập, và xuất hiện tại đây.

Mộ Dung Phục đồng dục nói:

- Bọn anh em tại hạ sáu người đi đêm lạc vào đây, không hiểu các vị tụ hội nơi này, mạo phạm quá nhiều, mong các vị miễn thứ cho. Trong khi đêm tối để xảy ra sự hiểu lầm xin các vị bỏ qua và cho bọn tại hạ lên đường.

Mấy câu nói không đường đột mà cũng không hạ mình này không để thổ lộ tông tích mình. Đối với việc đã ngộ sát mấy người của đối phương y đành phải xin lỗi mấy câu. Đột nhiên bốn mặt nổi lên những chuỗi cười ha hả, khanh khách, hô hô... râm lên. Tiếng cười mỗi lúc một nhiều. Ban đầu mới độ mười mấy người, rồi sau trên tám phương tiếng cười nổi lên liên tiếp có đến năm sáu trăm người. Có người ở gần ngay bên cạnh mà có người dường như ở xa ngoài mấy dặm.

Mộ Dung Phục thấy thanh thế đối phương rất lớn, y lại nghe người kia nói vừa đến bốn chữ Vạn tiên đại hội thì nghĩ thầm:

- Xem chừng đêm nay mình đã gặp đủ mọi thứ độc địa lại xảy chuyện đánh nhau. Mình lầm tiến vào chỗ tụ họp của bọn bàng môn tả đạo thật là rầy rà. Ta chưa thổ lộ tính danh mình, âu là bỏ đi hay hơn là để khỏi xảy ra chuyện lời thôi khó giàn xếp được. Huống chi mình ít họ nhiều, sáu người làm sao địch nổi mấy trăm người.

Giữa lúc tiếng cười còn đang râm rộ, bỗng nghe trên sườn núi cao có tiếng cười nói:

- Ta nghe người nói có vẻ hồ đồ, hờ hững, coi việc này chẳng vào đâu. Bọn người sáu người đã ra tay đánh chết mấy vị bằng hữu của chúng ta. Nếu quần tiên trong Vạn Tiên Đại Hội này mà phong xá cho bọn người đi thì còn gì là thể diện ba mươi sáu động cùng bảy mươi hai đảo?

Mộ Dung Phục trấn tĩnh lại chú ý nhìn bốn mặt thì thấy khắp mọi chỗ mé trước mé sau, bên tả bên hữu sườn núi, rồi trên đỉnh núi dưới thung lũng, chỗ nào cũng thấy bóng người trùng trùng điệp điệp. Người thì tay áo rộng thùng thình, người thì mặc áo chẽn, có ông già râu dài phát phơ, lại có những cô gái búi tóc cao ngược lên đỉnh đầu, không biết những người này ở đâu đến, lưng chừng như họ ở dưới đất chui lên. Lúc này Đặng Bách Xuyên, Công Dã Càn, Phong Ba ác, Bao Bất Đồng bốn người đứng vây quanh Mộ Dung Phục cùng Vương Ngọc Yến chia ra bốn mặt tiền hậu tả hữu để hộ vệ cho hai người. Nhưng bọn này so với mấy trăm người bao vây chẳng khác gì một con thuyền nhỏ giữa nơi biển cả.

Mộ Dung Phục cùng bọn Đặng Bách Xuyên tuy đã trải qua bao nhiêu trận nguy hiểm mà đứng trước tình thế này không khỏi kinh hồn bạt vía, nghĩ thầm:

- Bọn này người nào cũng cổ quái. Giả sử họ chỉ có mười người thì không có gì đáng sợ, nhưng họ tụ tập đông thế này thật khó lòng đối phó.

Mộ Dung Phục đề tụ chân khí vào huyết đan điền lớn tiếng nói:

- Tục ngữ đã có câu: "Kẻ nào không biết là không có tội". Tại hạ từng nghe đại danh ba mươi sáu động chân nhân và bảy mươi hai đảo quân tiên, quyết không khi nào lại cố ý phạm lỗi, phái Tang Thổ Công động Bích Lân ở Xuyên Tây Huỳnh Long tử tại động Câu Long bên Tây Tạng. Chương Chu Phu tiên sinh, đảo chúa đảo Huyền Minh ở Bắc Hải mấy vị tiền bối này chắc cũng có mặt tại đây. Tại hạ vô tình phạm tội xin các vị miễn thứ cho. Bỗng nghe một chuỗi cười ha hả khô khan vang lên, rồi cất tiếng nói:

- Người nói đến danh hiệu chúng ta, tưởng thế là được bọn ta phóng xá một cách dễ dàng chăng? Ha ha!...

Mộ Dung Phục đã thấy tức mình, liền nói:

- Tại hạ thấy các vị là tôn trưởng vào hàng tiền bối nên phải đem lòng kính trọng. Tiền lễ hậu binh là thế đó. Chứ Mộ Dung Phục này há sợ gì ai?

Mọi người vừa nghe đến tên Mộ Dung Phục thì một số đông la lên một tiếng "ủa!" rồi thanh âm khô khan lại hỏi:

- Phải chăng người là Cô Tô Mộ Dung chuyên dùng lối "gậy ông đập lưng ông"?

Mộ Dung Phục đáp:

- Không dám! Chính thị là tại hạ.

Người kia nói:

- Cô Tô Mộ Dung! Ta chỉ nghe tiếng lờ mờ. Thắp đèn lên! Để mọi người nhìn cho rõ mặt y.

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên ở góc Đông Nam một ngọn đèn vàng thắp lên, tiếp theo mé Tây và Tây Bắc kéo đèn đỏ.

Chỉ trong chớp mắt bốn phương tám hướng đều có hoặc đèn lồng hoặc ^^^, hoặc đèn lò, có chỗ lại đốt củi khô, nhựa thông. Đúng là các nhà, các động, các đảo mỗi nơi dùng một thứ đèn lửa khác nhau. Có nơi còn hủ lậu thô sơ, có chỗ đã rất là tinh tế. ánh lửa lập lòe soi rõ mặt mọi người, mỗi bộ mặt có một vẻ kỳ ảo riêng.

Mộ Dung Phục trông rõ cả đàn ông đàn bà, đẹp có, xấu có, tăng có, đạo có. Quá nửa bọn này đều tay cầm binh khí mà nhiều thứ binh khí hình thù quái dị không rõ tên gọi là gì. Bỗng nghe mé tây có người nói:

- Bọn Mộ Dung Cô Tô muốn điểu võ dương oai ở Trung Nguyên thì được. Giờ đã vào đến Vạn Tiên đại trận mà dám làm càn rỡ ngang ngược không coi chúng ta vào đâu cả thì quả là lớn mật! Người đã chủ trương lối "gậy ông đập lưng ông" vậy ta hỏi người: Người làm cách nào để lấy gậy ta đập vào lưng ta nào?

Mộ Dung Phục nhìn về phía tiếng nói thì thấy mé Tây một lão già đầu trọc lóc, không một sợi râu, mặt đỏ như máu ngời xếp bằng trên một tảng đá lớn. Trông xa đầu lão to lớn và tròn ủng như một quả huyết cầu.

Mộ Dung Phục khoanh tay thi lễ nói:

- Xin các hạ cho biết tôn tính đại danh!

Người kia ôm bụng cười nói:

- Lão phu muốn thử người xem có biết ta là ai không để khảo sát chân tài thực học của nhà Mộ Dung ở Cô Tô. Té ra nhà người cũng chỉ có hư danh mà thôi. Ta vừa hỏi người, người làm cách nào dùng gậy ta đập vào lưng ta để xem người trả lời ra sao mà thôi. Người khác thì ta không biết còn ta đây chả muốn làm không dễ gì với người, vì ta nghĩ rằng bề rộng cá vây vùng, trời cao chim bay liệng. Người muốn đi đâu thì đi! Mộ Dung Phục xem chùng cục diện bữa nay khó có thể dùng lời nói cho xuôi được tất phải trở tài mấy chiêu. Y liền nói:

- Đã vậy tại hạ xin lãnh giáo tiên bối mấy chiêu. Mời tiên bối ra tay đi!

- Ta khảo nghiệm người chứ có phải để người đo lường ta đâu. Nếu người không giải đáp được năm chữ "gậy ông đập lưng ông" của chủ trương nhà người thì đi đi!

Mộ Dung Phục nhíu cặp lông mày tự hỏi:

- Lão ngời mãi đó không nhúc nhích không cử động, mình đã chẳng hiểu môn phái lại không biết họ tên lão thì làm sao biết được lão sở trường về chiêu thức nào? Mình đã không biết lão dùng "gậy" gì thì làm sao đập vào lưng lão được?

Mộ Dung Phục còn đang ngẫm nghĩ thì lão già kia cười lạt nói:

- Những bạn hữu ta ở ba mươi sáu động, bảy mươi hai đảo tản mát khắp bên trời góc bể, không hiểu đến việc Trung Nguyên. Nay xem trong đám đui mù người chột đã làm vua. Một thằng lỏi miệng còn hơi sữa như người đã dám tự xưng "Nam Mộ Dung, Bắc Kiều Phong" gì gì ghê gớm lắm! Ha ha! Thật đáng tức cười vỡ bụng! Hèn mặt ời là hèn mặt! Nay ta bảo cho mi biết: Bữa nay mi muốn thoát thân cũng chẳng khó gì. Tất cả có ba mươi sáu vị chân nhân và bảy mươi hai vị thần tiên hải đảo, người phải đập đầu lạy mỗi vị mười lạy! Cộng một ngàn lẻ tám mươi cái lạy là chúng ta buông tha cho bọn mi đi ngay. Bao Bất Động tức quá, nhẫn nại đã lâu không nói, bây giờ mới đồng giọng lên tiếng:

- Người bảo công tử ta đem thuật dùng "gậy ông đập lưng ông" và đem "gậy" người đập vào lưng người, rồi lại bảo đập đầu lạy, thì ra môn tuyệt kỹ của người là đập đầu lạy người. Cái môn tuyệt kỹ người đó công tử ta học không vào. A ha! Thật đáng tức cười vỡ bụng! Hèn mặt ời là hèn mặt!

Gã ngừng một lát rồi phưỡn bụng ra quay mặt về phía lão đầu lớn học lại câu của lão mười lần.

© [HQD](#)